

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **SQUADRA CZ s.r.o.**
sídlem náměstí Sítná 3127, 272 01 Kladno
zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti:

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. 14349/23/5300-21442-712585,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. 14349/23/5300-21442-712585, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud se v tomto rozsudku zabývá otázkou, zdali orgány finanční správy po právu odepřely nárok žalobkyně na odpočet daně z přidané hodnoty (dále „DPH“ či „daň“) pro její vědomou účast na daňovém podvodu. Soud níže rozvádí, že žalobkyně existenci chybějící daně věrohodně vysvětlovala okolnostmi majícími původ ve sporech s obchodním partnerem, přičemž orgánům finanční správy se v tomto kontextu nepodařilo předebrat ucelenou řadu indicií vedoucí alespoň k důvodné domněnce, že narušení neutrality daně bylo důsledkem snahy získat neoprávněné daňové zvýhodnění.

Stručný průběh daňového řízení

2. Žalobkyně podala dne 23. 10. 2017 přiznání k DPH za zdaňovací období září 2017, v němž vykázala nadměrný odpočet ve výši 276 429 Kč. Jelikož tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převyšovala výši uskutečněných plnění, vyzval Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) žalobkyni dne 20. 11. 2017 k odstranění pochybností ve smyslu § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“). Správce daně se zaměřil zejména na oprávněnost uplatněného nároku na odpočet na základě daňového dokladu č. 201700217, dle něhož společnost Alfa Promo s. r. o. (dále „Alfa Promo“) žalobkyni dodala zboží za částku 2 778 189,62 Kč + DPH ve výši 583 420,55 Kč.
3. K tomuto zdanitelnému plnění žalobkyně uvedla, že nákup zboží se uskutečnil proto, aby vzniklá pohledávka mohla být započtena na pohledávky, které žalobkyně měla vůči společnosti Alfa Promo. Objednávku zboží (golfové vybavení a příslušenství) provedl jednatel žalobkyně Jan Kupka (v té době byl současně jedním z jednatelů a společníků společnosti Alfa Promo), který zboží dne 7. 9. 2017 z provozovny dodavatele také odvázel zapůjčeným automobilem. Při výdeji zboží mu pomáhal zaměstnanec Alfa Promo T. Z..
4. Správce daně se na okolnosti zkoumaného zdanitelného plnění dotazoval společnosti Alfa Promo, resp. jejího druhého jednatele Dušana Boxana. Jmenovaný vypověděl, že zboží bylo odvezeno v noci a že tímto aktem byla provozovna zlikvidována. Dne 25. 9. 2017 vystavil opravný daňový doklad č. 170400010, neboť dne 20. 9. 2017 Janu Kupkovi adresoval odstoupení od kupní smlouvy a vyzval jej k vrácení zboží. Následně na něj podal trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry. Dušan Boxan rovněž sporoval pohledávky, které měly být započteny proti pohledávce na zaplacení kupní ceny za odvezené zboží, a konstatoval, že část zboží si Jan Kupka odvezl již v červenci 2017.
5. Žalobkyně považovala odstoupení od smlouvy za neplatné, jak vyplývá z její odpovědi ze dne 25. 9. 2017.
6. Ve věci vypovídal i výše zmíněný T. Z., který potvrdil uskutečnění zdanitelného plnění a podrobněji popsal okolnosti výdeje zboží. Správce daně dále prověřoval tvrzení žalobkyně i společnosti Alfa Promo (např. provedl místní šetření ve skladu žalobkyně).
7. Správce daně ale měl i nadále pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně. Dne 6. 5. 2019 proto u žalobkyně zahájil daňovou kontrolu, aby zjistil skutkový stav deklarované obchodní transakce dle daňového dokladu č. 201700217 a opravného daňového dokladu č. 170400010.
8. V předloženém spisovém materiálu jsou založeny i kopie spisů Policie České republiky (dále „policie“), která vedla šetření v návaznosti na podané trestní oznámení na Jana Kupku.

Podle úředního záznamu policie ze dne 11. 4. 2018 nebyly po shromáždění listinných podkladů a podaných vysvětlení shledány žádné okolnosti nasvědčující spáchání jakéhokoliv trestného činu. Policie současně odkázala jak žalobkyni, tak společnost Alfa Promo k uplatnění jejich nároků z obchodních vztahů u příslušného soudu.

9. Dne 29. 3. 2022 správce daně vyhotovil zprávu o daňové kontrole, č. j. 1507653/22/2110-60561-203968. V ní konstatoval, že podle provedeného dokazování došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na žalobkyni, neboť Jan Kupka byl oprávněn za Alfa Promo samostatně jednat. Ačkoli tak učinil bez vědomí druhého jednatele, mohl tak učinit. Z výsledků též vyplynulo, že žalobkyně zboží dále prodávala svým odběratelům či konečným zákazníkům. Zároveň správce daně uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro opravu základu a výše daně podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „zákon o DPH“), na základě vystaveného oprávněného daňového dokladu č. 170400010, neboť v kupní smlouvě nebyla sjednána možnost odstoupení od smlouvy, Alfa Promo nedoložila, že by odstoupení od smlouvy bylo platné, a zboží nikdy nebylo vráceno zpět. Nadto společnost Alfa Promo nepodložila své tvrzení, že úhrada formou zápočtu je podvodným jednáním jednatele žalobkyně. Správce daně nicméně dospěl k závěru, že uvedenou transakcí se žalobkyně účastnila podvodu na DPH, o kterém věděla, pročez jí nárok na odpočet odepřel.
10. Na základě zprávy o daňové kontrole správce daně vyměřil žalobkyni DPH za září 2017 ve výši 306 992 Kč, a to platebním výměrem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 1593212/22/2110-52521-204502.
11. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a v předchozím odstavci specifikovaný platební výměr potvrdil. Se závěry správce daně se ztotožnil. Chybějící daň byla detekována u společnosti Alfa Promo, jež ji neodvedla z plnění podle daňového dokladu č. 201700217 (plnění neuvedla ani v daňovém přiznání). Mezi nestandardní okolnosti žalovaný uvedl:
 - personální propojenost a sjednání plnění jednou osobou, tj. Janem Kupkou, jenž byl jednatelem i společníkem jak žalobkyně, tak společnosti Alfa Promo,
 - převzetí zboží ve večerních a nočních hodinách,
 - storno daňového dokladu a odstoupení od smlouvy, které provedl druhý jednatel Dušan Boxan, jenž zároveň na Jana Kupku podal trestní oznámení a adresoval mu předžalobní výzvu,
 - platbu zápočtem, ačkoli měla proběhnout na účet dodavatele,
 - ukončení ekonomické činnosti společnosti Alfa Promo po uskutečnění zkoumané transakce.

V zásadě totožnými okolnostmi žalovaný argumentoval ve prospěch závěru, že žalobkyně o zapojení do podvodného řetězce věděla. Z toho důvodu žalovaný ani nezkoumal, zdali žalobkyně přijala dostatečná opatření k prevenci podvodu na dani. K odvolacím námitkám podotkl, že správce daně nepostupoval s průtahy, ale naopak prováděl rozsáhlé a časově náročné dokazování. Žalobkyni přisvědčil, že ideální je vymoci daň od toho, kdo ji neuhradil, ale z ničeho nevyplývá povinnost ji v případě podvodu vymáhat přednostně u tohoto subjektu. Žalovaný též nezpochybňuje, že v tomto případě zřejmě existují spory mezi jednatelem společnosti Alfa Promo, nicméně to nemůže bránit v detekci podvodu na

DPH. V opačném případě by žalovaný umožnil páchaní daňových podvodů. Jana Kupku nezavazuje odpovědnosti ani to, že s druhým jednatelem měli rozdělené úlohy. Tato skutečnost nemá vliv na to, jestli mohl a měl vědět, co se ve společnosti Alfa Promo děje, a zdali tato společnost plní daňové povinnosti. Jelikož po uskutečnění obchodu společnost ukončila činnost, muselo na prodejně zůstat minimum zboží. Zda následně Alfa Promo obdržela od společnosti Golf Plus s. r. o. (dále „Golf Plus“) necelých 600 000 Kč, na posouzení věci nic nemění. Jen to dokresluje obraz o podvodu, neboť společnost Alfa Promo využili ke svému užítku oba jednatele.

Žaloba

12. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
13. Předně shrnuje skutkové okolnosti případu. Žalobkyně dodávala společnosti Alfa Promo plnění v podobě poradenských služeb a zboží do komisního prodeje. Vzájemnou spolupráci domluvili Jan Kupka (jednatel žalobkyně) a Dušan Boxan (jednatel společnosti Golf Plus), kteří současně založili a řídili společnost Alfa Promo. Zatímco Jan Kupka měl na starost obchodní stránku, Dušan Boxan se věnoval financím a účetnictví. Mezi jmenovanými však vznikly spory ohledně obchodního vedení společnosti Alfa Promo. Významnou část sporů představovala skutečnost, že společnost Alfa Promo odmítala žalobkyni uhradit řádně vystavené faktury za komisní prodej zboží. Proto žalobkyně v září 2017 od společnosti Alfa Promo odkoupila zboží, jež uhradila zápočtem vůči pohledávkám, které evidovala žalobkyně vůči této společnosti. Takový postup však neuznal druhý jednatel Dušan Boxan, který žalobkyni informoval o odstoupení od smlouvy a nechal vystavit opravný daňový doklad. Na jeho podkladě odmítl zaplatit DPH. Žalobkyně se o existenci opravného daňového dokladu dozvěděla až od správce daně. Tato situace vedla k ukončení spolupráce a k odříznutí Jana Kupky od dění ve společnosti Alfa Promo. Jan Kupka proto společnosti dne 2. 11. 2017 oznámil, že odstupuje z funkce jednatele. Dušan Boxan oznámení dne 10. 11. 2017 převzal, ale nikterak na něj nereagoval. Odstoupení z funkce jednatele bylo Janu Kupkovi umožněno až 17. 8. 2018. Z výše uvedených skutečností je dle žalobkyně zjevné, že popsaná situace je čistě obchodního rázu a nemá s daňovou problematikou žádnou souvislost. Nelze hovořit o tom, že by jednotliví aktéři byli motivováni získáním daňové výhody.
14. Vzhledem k shrnutým okolnostem případu žalobkyně namítá, že vznik daňového nedoplatku způsobily obchodní spory mezi Janem Kupkou a Dušanem Boxanem, resp. žalobkyní a společností Alfa Promo. Neuhrazení DPH bylo pouze vedlejším a nepředvídaným efektem těchto sporů, nikoli výsledkem úmyslného jednání k získání neoprávněné daňové výhody. Druhý jednatel společnosti Alfa Promo byl přesvědčen o souladu opravného daňového dokladu s § 42 zákona o DPH, proto jej promítl do daňového přiznání za září 2017, což způsobilo nesoulad mezi kontrolními hlášeními žalobkyně a společnosti Alfa Promo. Tímto nesouladem se ihned zkraje listopadu 2017 začal zabývat správce daně, jenž mohl věc rychle a jednoduše vyřešit. Šlo o jeden doklad týkající se sporu dvou zcela kontaktních společností. Věc měla být zjevně nejprve řešena soudní cestou, až pak bylo namístě vydávat opravné daňové doklady. Jelikož tak Dušan Boxan nepostupoval, měla (a mohla) být daň doměřena již v roce 2018. Nejednalo se tak o žádný složitý podvod na DPH, aby vyžadoval 5 let probíhající kontrolní postupy. Důvodem vzniku chybějící daně je tak rovněž pomalý postup správce daně. Žalobkyně nemohla v okamžiku uplatnění odpočtu předvídat, že daň nebude uhrazena a že správce daně bude

čekat s doměřením daně několik let, kdy tou dobou bude společnost Alfa Promo již v likvidaci.

15. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že by po odvozu zboží v září 2017 společnosti Alfa Promo nezbyly žádné finanční prostředky. Naopak v provozovně zůstalo zboží v hodnotě téměř 5 milionů korun. Toto zboží bylo následně odvezeno Dušan Boxanem do jiného skladu. V daném období žalobkyně mohla očekávat, že zboží bude prodáno a výnos bude použit na úhradu dluhů společnosti. Nadto Alfa Promo disponovala dále prostředky přinejmenším ve výši 1,5 milionu korun, které převedla společnosti Golf Plus.
16. Dále žalobkyně polemizuje se závěry žalovaného o existenci nestandardních okolností, které mají svědčit o podvodu na dani. Ve stručnosti lze žalobní argumentaci shrnout tak, že veškeré nestandardnosti se dají vysvětlit právě výše popisovaným obchodním sporem. Žalobkyně zpochybňuje i vyhodnocení tzv. vědomostního testu. Názor, že si žalobkyně musela být skrze Jana Kupku vědoma, že daň nebude uhrazena, je zcela mylný. Jan Kupka neměl dostatek informací, aby si takový názor mohl učinit. Ve společnosti se zabýval jen obchodní činností. Finanční stránku podnikání měl na starosti Dušan Boxan. Jan Kupka neměl přístup k účetnictví a nepodával daňová přiznání ani kontrolní hlášení. Nadto Alfa Promo disponovala dostatečnými prostředky k úhradě daně.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na němž setrvává. V něm se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, a proto je plně přezkoumatelné. Dále uvádí, že se žalobkyně popisem obchodního vztahu mezi ní a společností Alfa Promo pokouší odvést pozornost od merita věci. Žalovaný považuje za zásadní, že tyto dvě společnosti byly propojeny osobou Jana Kupky, který se aktivně podílel na jejich řízení a musel vědět o všech jejich obchodních činnostech. Případné rozdělení rolí nemohlo mít vliv na vědomost Jana Kupky o dění ve společnosti Alfa Promo, včetně plnění daňových povinností. Přijetí žalobní argumentace by v praxi znamenalo nemožnost odepřít nárok na odpočet DPH v případě dvou personálně propojených subjektů. Narušení neutrality by pak bylo možné odůvodnit spory mezi jednateli nebo tím, že si jeden z nich špatně vyložil zákon či chybně vydal daňový doklad. Žalovaný řádně popsal narušení neutrality, a to včetně souvisejících nestandardností.
18. Ze správního spisu neplyne, že by správce daně nedůvodně prodlužoval kontrolní postupy, naopak prováděl náročné dokazování. Žalobkyně nepřipadně podsouvá, že se v dané věci jednalo „jen“ o jeden doklad. Daňový řád ale nerozlišuje, zda je prověřován jeden či sto dokladů. Řízení navíc bylo komplikovanější, než jak prezentuje žalobkyně. Jednatelé vystupovali ve vzájemném rozporu, a proto nebylo jednoduché zodpovědět základní otázku, zda se plnění uskutečnilo. Žalobkyně relevantně nevyvrací závěry žalovaného o tom, že Jan Kupka si musel být vědom, že daň nebude uhrazena. Jan Kupka fakticky obchodoval sám se sebou. Jelikož platba proběhla v rozporu se smlouvou zápočtem, neměla společnost Alfa Promo prostředky na úhradu DPH. Žalobkyně daným plněním získala prakticky veškeré zboží společnosti Alfa Promo, čímž jí znemožnila další podnikání. Druhý jednatel žalobkyni informoval, že s prodejem zboží nesouhlasí. Žalobkyně tak mohla vědět, že z něj nebude DPH odvedena.

Replika žalobkyně a duplika žalovaného

19. V replice žalobkyně reaguje na dle jejích slov zavádějící či nepřesná tvrzení žalovaného. Žalovaný jasně demonstroval neochotu odlišit od sebe situaci, kdy mezi spojenými osobami vznikl spor, jehož vedlejším efektem bylo neuhrazení DPH, od situace, kdy se spojené osoby záměrně rozhodnou využít svého postavení ke spáchání podvodu na DPH. Orgány finanční správy nepředkládají jediný důkazní prostředek k prokázání vědomé účasti na daňovém podvodu. Jelikož je případ žalobkyně natolik specifický, nemohou být naplněny obavy žalovaného o nemožnosti stíhat podvody na dani v budoucnu. Zcela zavádějící je argument, že Alfa Promo daň vůbec nepřiznala. Tato společnost totiž v kontrolním hlášení vystavený daňový doklad řádně uvedla, ale zároveň proti němu uplatnila opravný daňový doklad. Pokud by se chtěla dopustit podvodu, nebude tuto skutečnost takto okatě prezentovat správci daně. Žalobkyně též trvá na tom, že správce daně mohl a měl k doměření a výběru daně přistoupit již v roce 2018. Tehdy společnost disponovala prostředky k její úhradě. Žalovaný rovněž zaměňuje „odpovědnost“ a „znalost“ Jana Kupky. Zda jej tížila občanskoprávní odpovědnost z titulu výkonu funkce jednatele je irelevantní. Z hlediska daňového je podstatné pouze to, jaké informace měl Jan Kupka k dispozici. Vzhledem ke skutečnostem popsaným v žalobě stěží mohl ovlivnit úhradu DPH. Chce-li žalovaný tvrdit opak, je povinen to prokázat dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Není pravdou, že by v prodejně po předmětném obchodu zůstalo jen minimum zboží. Závěry žalovaného jsou spekulativní.
20. V duplice žalovaný sporuje důkazní návrhy žalobkyně, které má i nadále za nedůvodné.

Posouzení žaloby soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Soud o žalobě rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně nebylo třeba jednání nařizovat ani za účelem dokazování, neboť soud si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu. Jeho součástí byla i řada žalobkyní navržených důkazů, pročez je soud mohl při svém rozhodnutí zohlednit (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Soud neshledal důvod k předvolání ke svědecké výpovědi T. Z., Dušana Boxana a Jana Kupky, neboť všichni již byli vyslechnuti v průběhu daňového řízení, případně podávali vysvětlení u policie, o čemž jsou založeny protokoly v předloženém správním spisu. Jejich opětovný výslech by proto pro rozhodnutí soudu byl nadbytečný. Neprovedení dalších důkazů soud odůvodňuje v související části odůvodnění.

Obecná východiska podvodu na DPH

23. Podvody na DPH se opakovaně zabývala judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“). Vyplývá z ní, že situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně (nebo zneužívajícím způsobem), je výjimkou z principu, podle kterého při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu tento nárok přiznán (viz např. rozsudky SDEU ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a Dávid*, bod 41, nebo ze dne 28. 7. 2016 ve věci C-332/15, *Giuseppe Astone*, bod 50). Samotná existence podvodného jednání však k odeprání

odpočtu nestačí. Nárok na odpočet není dotčen, jestliže v řetězci dodávek bylo jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasaženo daňovým podvodem, pokud to daňový subjekt nevěděl, nebo vědět nemohl (viz např. rozsudek SDEU ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C 440/04, *Axel Kittel a Recolta*, body 45 a 49). Je proto nutné zkoumat existenci daňového podvodu a v případě jeho zjištění je k odepření nároku na odpočet daně nutno prokázat, že o tomto podvodu osoba povinná k dani věděla nebo vědět mohla a měla.

24. Na uvedené závěry SDEU navázala rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). Vyplývá z ní, že je třeba nejprve zjistit, zda k podvodu na dani *skutečně došlo* (1. podmínka, *existence podvodu*). V tomto kroku je přitom nutno adekvátně popsat jak okolnosti týkající se chybějící daně, tak okolnosti osvědčující, že k absenci daně došlo podvodně, resp. okolnosti osvědčující podvodný charakter zkoumaných transakcí. Dále je pak na základě objektivních skutkových okolností nutno zkoumat, zda daňový subjekt *věděl*, nebo *vědět mohl a měl*, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH (2. podmínka, tzv. *objektivní okolnosti*), a zda *přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována*, aby zajistil, že jej obchodní aktivity nepovedou k účasti na podvodu (3. podmínka, *dobrá víra*). Důkazní břemeno ohledně existence podvodu a objektivních okolností přitom nesou orgány finanční správy (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 Afs 182/2018-42, body 38–40, nebo ze dne 14. 12. 2022, č. j. 7 Afs 161/2022-31, bod 14).

25. Na základě těchto východisek soud hodnotil důvodnost žalobkyniných námitek.

Existence podvodu

26. Předpokladem pro odepření nároku na odpočet DPH z důvodu podvodu na této dani je sama existence obchodního řetězce zatíženého podvodným jednáním, v rámci něhož je porušena neutralita daně, tj. je shledána chybějící daň. Neodvedení DPH však samo o sobě k závěru o podvodu na dani nepostačuje. Kupříkladu v rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, č. 3705/2018 Sb. NSS (dále „rozsudek *Vyrtych*“), NSS upozornil, že existuje rozdíl mezi situací, kdy daňový subjekt nedostojí své daňové povinnosti a situací, kdy vědomě jedná tak, aby se majetkově obohatil tím, že neodvede příslušnou DPH do rozpočtu státu. Jinými slovy, jako podvod na DPH se označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to *za účelem získání zvýhodnění* (viz rozsudek *Vyrtych*, bod 64). Rozhodující tedy je, aby objektivní okolnosti v konkrétním případě ukazovaly na to, že porušení daňové neutrality bylo následkem cílené snahy získat neoprávněné daňové zvýhodnění, chybějící daň tedy musí mít s podvodným jednáním v řetězci nějakou souvislost (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Afs 160/2020-49, nebo ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 Afs 162/2018-43).
27. V případě daňového podvodu tedy musí správce daně vysvětlit, v čem tkvěla jeho podstata či vylicít řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo (viz například rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2018, č. j. 9 Afs 333/2017-63).
28. V projednávaném případě správce daně identifikoval chybějící daň u společnosti Alfa Promo, neboť ta ji neodvedla z plnění uskutečněného pro žalobkyni na základě daňového dokladu č. 201700217. Jak je ale výše rozvedeno, samotná chybějící daň nepostačuje. Orgány finanční správy ji musejí dát do souvislosti s nestandardními okolnostmi, které svědčí o

cílené snaze získat neoprávněné daňové zvýhodnění. Soud tyto okolnosti shrnul v odst. 11 výše.

29. V první řadě považuje soud za vhodné uvést, že žalobkyně shora zjištěné okolnosti, které žalovaný vyhodnotil jako podezřelé, nečiní spornými (s výjimkou té poslední – ukončení ekonomické činnosti dodavatele – k níž se soud vyjádří níže). Primárně však tvrdí, že obchodní transakce neproběhla za účelem podvodného vylákání DPH, nýbrž předložila svoji vlastní verzi průběhu a účelu zkoumaného obchodu. Soud dává žalovanému za pravdu v tom, že jednotlivě je možné zjištěné skutečnosti hodnotit jako do jisté míry nestandardní, nicméně na straně druhé žalovaný setrval pouze na jejich výčtu, aniž by je hodnotil v jejich souvislosti, přičemž každou zjištěnou nestandardnost žalobkyně žalovanému již v odvolacím řízení vysvětlovala. V tomto ohledu pak lze dát za pravdu žalobkyni, že žalovaný při hodnocení zjištěných skutečností dostatečně nepřihlíží k pravděpodobnosti verze žalobkyně, která není na první pohled nereálná či nesmyslná.
30. Předně žalovaný poukázal na personální propojenost žalobkyně a společnosti Alfa Promo skrze osobu Jana Kupky, který byl v předmětném zdaňovacím období společníkem i jednatelem v obou těchto společnostech. S ohledem na to mohl dle žalovaného koordinovat jejich kroky a vytvořit podvodný řetězec.
31. V obecné rovině soud s žalovaným souhlasí, že personální propojenost subjektů v řetězci může být ve spojení s dalšími okolnostmi významnou indicií o podvodném jednání (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2021, č. j. 1 Afs 499/2019-68, bod 68). V tomto případě se však žalovaný nevypořádává s argumentací žalobkyně předestřenou již v daňovém řízení. Žalobkyně jednak osvětlila, z jakého důvodu byla společnost Alfa Promo založena. Byla součástí obchodní spolupráce s Dušanem Boxanem a jeho společností Golf Plus, jež byla v Alfa Promo druhým společníkem. Žalobkyně pak měla společnosti Alfa Promo dodávat zboží do komisního prodeje. Mezi obchodními partnery však vyvstaly spory, které nezpochybňuje ani žalovaný a které ve své výpovědi potvrzoval i např. T. Z., zaměstnanec společnosti Alfa Promo. Důvodem odběru zboží od společnosti Alfa Promo v září 2017 pak měla být úhrada pohledávek, které žalobkyně měla vůči společnosti Alfa Promo. Pohledávku na zaplacení kupní ceny za odebrané golfové vybavení proto žalobkyně započítala na jí evidované pohledávky. V této souvislosti soud odkazuje na stranu 25 zprávy o daňové kontrole, kde správce daně přičítá k tíži společnosti Alfa Promo, že ničím nedoložila svá tvrzení o tom, že tato úhrada byla pouze podvodným jednáním Jana Kupky a že s danými pohledávkami nikdy nebyla seznámena, resp. že nikdy nebyly vedeny v jejím účetnictví. Z toho vyplývá, že správce daně (a následně ani žalovaný) nezpochybňoval účel, jenž byl transakcí sledován, tj. úhrada dluhů Alfa Promo vůči žalobkyni. Z této okolnosti proto bez dalšího neplyne, že cílem jednání žalobkyně, resp. jejího jednatele Jana Kupky, bylo vytvořit podvodný řetězec za účelem získání daňové výhody.
32. Soudu dále není zřejmé, co žalovaný vyvozuje ze skutečnosti, že žalobkyně přebírala zboží ve večerních a nočních hodinách. Nelze pomíjet, že orgány finanční správy uznaly splnění všech hmotněprávních i formálních podmínek vzniku a uplatnění nároku na odpočet DPH podle § 72 a 73 zákona o DPH. O uskutečnění zdanitelného plnění proto nemůže být sporu. Žalobkyně způsob odběru zboží vysvětluje tím, že nechtěla omezit provoz prodejny ve dne, neboť se jednalo o velké množství zboží o vysoké hodnotě. Takové vysvětlení má svoji logiku. Žalovaný toliko konstatuje, že standardní nákup zboží probíhá v běžných otevíracích hodinách. Zde ale odhlíží od toho, že se jednalo o odběr mnoha kusů zboží v hodnotě přibližně 3 milionů korun. Za takové situace není odběr zboží mimo běžnou

prodejní dobu nelogickým, neboť tím není omezován chod prodejny ve vztahu k ostatním zákazníkům. Soud na druhou stranu nepopírá, že motivací žalobkyně mohla být i snaha zamezit tomu, aby se o odběru zboží dozvěděl druhý z jednatelů společnosti Alfa Promo před jeho uskutečněním, jak na straně 17 napadeného rozhodnutí uváděl žalovaný. Jestliže ale není o uskutečnění zdanitelného plnění mezi účastníky žádná pochybnost, žalovaný dostatečně neodůvodnil, jak má tato okolnost vypovídat o cíli žalobkyně dosáhnout na daňové zvýhodnění.

33. Za velmi nestandardní jednání považuje žalovaný i následné zaslání odstoupení od kupní smlouvy a předžalobní výzvy žalobkyni druhým jednatelem Alfa Promo Dušanem Boxanem, stornování daňového dokladu č. 201700217 a podání trestního oznámení na Jana Kupku. Jistě je pravda, že tyto skutečnosti nepatří do standardně fungujícího obchodního styku, ale lze je pochopit vzhledem k nastíněným obchodním sporům, které žalobkyně orgánům finanční správy předeštila. Popíral-li druhý jednatel Alfa Promo Dušan Boxan oprávněnost pohledávek žalobkyně, je logické, že nebude souhlasit s jejich zaplacením prostřednictvím vzájemného zápočtu a že se bude snažit společnost Alfa Promo z uzavřené kupní smlouvy vyvázat. Na tomto místě ale musí soud opět připomenout závěry správce daně ze zprávy o daňové kontrole, v níž správce daně posuzoval oprávněnost vystavení opravného daňového dokladu č. 170400010. Ze strany 25 zprávy o daňové kontrole lze dovodit, že správce daně neměl za prokázané, že by společnost Alfa Promo od předmětné kupní smlouvy platně a účinně odstoupila. Rovněž uzavřel, že podmínky pro opravu základu a výše daně podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH nebyly splněny. Žalobkyně přitom od počátku zastávala shodný názor, k jakému nakonec dospěl i správce daně.
34. A právě z této souvislosti lze usuzovat na základ chybějící daně. Jelikož měl jednatel Alfa Promo Dušan Boxan za to, že společnost od kupní smlouvy odstoupila, vystavil opravný daňový doklad č. 170400010, který uvedl v kontrolním hlášení. Pokud ale správce daně dospěl k opačnému závěru, měl daň vymáhat primárně na společnosti Alfa Promo, nikoli konstruovat spáchání daňového podvodu žalobkyní, aniž by shromáždil dostatek podkladů o tom, že účelem obchodu bylo získání neoprávněné daňové výhody. Samotný fakt, že nebyla odvedena daň, k prokázání existence daňového podvodu nestačí.
35. Žalovaný argumentoval, že nic nebránilo uhrazení DPH, pokud byl Jan Kupka zároveň jednatelem společnosti Alfa Promo. Ze správního spisu ale vyplývá, že Janu Kupkovi zanikla funkce jednatele ve společnosti Alfa Promo ke dni 17. 8. 2018 (viz např. zprávu o daňové kontrole této společnosti ve spise žalovaného), tj. nedlouho po uskutečnění daného obchodu. Pro úplnost soud podotýká, že žalobkyně v žalobě v této souvislosti upozorňuje na to, že Jan Kupka byl od dění ve společnosti odstřižen v podstatě bezprostředně, k čemuž odkazuje mj. na písemné odstoupení z funkce jednatele datované dne 2. 11. 2017 či usnesení rejstříkového soudu, případně odvolání proti nim. Soud nepovažoval za nezbytně nutné těmito listinami doplňovat dokazování, neboť již ze správního spisu plyne, že Jan Kupka záhy po uskutečnění zkoumaného plnění přestal ve společnosti Alfa Promo působit, a to pro spory s obchodním partnerem Dušanem Boxanem. Vzhledem ke zrušení napadeného rozhodnutí se však i touto okolností musí žalovaný v dalším řízení zabývat, jestliže setrvá na závěru o existenci daňového podvodu.
36. Současně orgány finanční správy nezpochybnil, že jednatele mezi sebou měli fakticky rozdělenou působnost v oblasti obchodního vedení [srov. § 156 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále „občanský zákoník“)]. Finanční stránku podnikání, včetně plnění povinností vůči správci daně, měl na starosti Dušan Boxan, který s odběrem zboží

žalobkyní nesouhlasil. Dokonce jednání Jana Kupky považoval za zpronevěru, pročez z obchodu odmítal zaplatit daň. Jistě platí, že i tak měl Jan Kupka jako člen voleného orgánu společnosti povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře a povinnost dohlížet, jak druhý jednatel jemu svěřené záležitosti spravuje. Zde je ale třeba zdůraznit, že jednatele měli zjevně zcela odlišný pohled na uskutečnění obchodu. Zaplacení daně Janem Kupkou za Alfa Promo by proto muselo proběhnout proti vůli druhého jednatele. Současně v té době i samotný správce daně vyjadřoval pochybnosti, zdali se tvrzené plnění opravdu uskutečnilo, a tyto pochybnosti u správce daně přetrvávaly po několik let.

37. Z uvedeného soud vyvozuje, že očividné spory mezi Janem Kupkou a Dušanem Boxanem, resp. žalobkyní a Alfa Promo, měly být řešeny primárně cestou soukromoprávní. Orgány finanční správy spatřují v popsáných okolnostech daňový podvod, jehož existenci ale dostatečně neprokázaly. Jestliže správce daně po několika letech uskutečnění zdanitelného plnění uznal, nezbylo mu nic jiného než vymáhat zaplacení daně po společnosti Alfa Promo. Pokud již ale v této době Alfa Promo nebyla schopna daň zaplatit, nelze to klást k tíži žalobkyně a prostřednictvím nepodložené konstrukce o podvodu na dani jí odpírat nárok na odpočet. Soud rozumí frustraci žalobkyně, pokud správce daně prováděl kontrolní postupy ohledně sporné transakce přibližně 5 let, přitom policie již v dubnu 2018 uzavřela, že Jan Kupka se žádného trestného činu nedopustil, pročez na správci daně bylo, aby z právního hlediska posoudil, zdali byly splněny všechny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet, případně k vystavení oprávněného daňového dokladu. Namítá-li žalovaný, že vyjádření jednatele byla protichůdná, bylo tomu tak v zásadě ohledně právního posouzení obchodu, nikoli faktických okolností odebrání zboží, o nichž sporu nebylo. Na druhou stranu nelze správci daně vytýkat, že se snažil zjistit co nejvíce informací k proběhlému obchodu. Po tolikaletém šetření však lze po orgánech finanční správy požadovat přesvědčivější zdůvodnění odepření nároku na odpočet tím spíše.
38. Z napadeného rozhodnutí lze zjistit, že žalovaný za podstatnou okolnost vnímá personální propojení zapojených subjektů a konání jejich jednatele Jana Kupky. Pokud ale měly orgány finanční správy za závadné právě jeho jednání, případně v něm spatřovaly porušení povinností jednat s péčí řádného hospodáře, mohly zkoumat naplnění podmínek ručení za daňový nedoplatek podle § 171 odst. 1 daňového řádu, nikoli ale žalobkyni vinit z účasti v podvodném řetězci.
39. Žalovaný dále žalobkyni vyčítá, že platbu provedla formou zápočtu. Soud přisvědčuje, že dle kupní smlouvy měla platba proběhnout převodem na bankovní účet společnosti Alfa Promo, ale zároveň správce daně zaplacení kupní ceny nijak nezpochybnil. Jak soud výše uvedl, správce daně neměl za prokázaná tvrzení o neoprávněnosti pohledávek žalobkyně. V takovém případě mohou orgány finanční správy žalobkyni těžko vytýkat, že k vzájemnému započtení pohledávek přistoupila, když tento způsob zániku závazku předpokládá i § 1982 občanského zákoníku. Soudu nadto není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že v běžném obchodním styku nelze nastalou situaci vzájemným započtením pohledávek řešit. Orgány finanční správy nerozporovaly oprávnění Jana Kupky jednat jak za společnost Alfa Promo, tak za žalobkyni. Z toho důvodu rovněž uskutečnění daného plnění uznaly. Žalovaný ničím nepodpírá své tvrzení, že by dvě společnosti, byť zastoupené shodnou fyzickou osobou, nemohly k odběru zboží a následnému započtení pohledávek přistoupit. Bez spojitosti s dalšími okolnostmi, které ale v této věci na podkladě dosud zjištěného skutkového stavu podvod na dani neprokazují, proto ani tato skutečnost

nepředstavuje indicii vedoucí k důvodné domněnce o snaze neoprávněně vylákat DPH ze státního rozpočtu.

40. V případě posledně uváděné nestandardní okolnosti soud dává žalovanému za pravdu, že ukončení činnosti společnosti Alfa Promo v důsledku provedení zkoumané obchodní transakce by mohlo představovat významnou skutečnost hovořící o možném podvodu na dani, neboť z následné likvidace této společnosti, aniž by dobrovolně z daného plnění zaplatila daň či alespoň měla prostředky k jejímu vymožení, by šlo usuzovat na záměr daň neuhradit a získat tak na straně žalobkyně daňovou výhodu.
41. Soud nicméně shledal, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi plynoucími ze správního spisu. Tvrdí totiž, že po provedeném obchodu muselo zbýt v prodejně společnosti Alfa Promo jen minimum zboží, a proto v podstatě ukončila podnikání. Tato úvaha žalovaného má však dvě trhliny. Předně k ukončení činnosti společnosti Alfa Promo mohlo dojít i jen proto, že spor mezi jednateli a společníky společnosti Alfa Promo vyvrcholil natolik, že další spolupráce již nebyla dost dobře možná. Žalobkyně žalovanému věrohodně popsala, jak měl obchodní model této společnosti fungovat. Byl založen zejména na komisním prodeji zboží, které společnosti Alfa Promo poskytovala žalobkyně, případně tato společnost dále spolupracovala se společností Golf Plus Dušana Boxana. Pokud zapojené osoby dospěly do stádia, v němž byla jejich vzájemná důvěra natolik narušena, že již spolu nadále nemohly spolupracovat, není s podivem, že společnost Alfa Promo nepokračovala v činnosti. To vysvětluje, proč po této události došlo k výraznému poklesu hospodářské činnosti, jak na straně 15 napadeného rozhodnutí rozvádí žalovaný.
42. Ani obchodní spory ale neodůvodňují, aby před zrušením a následným zánikem společnost řádně nevypořádala své závazky. Ze správního spisu však plynou indicie, na základě nichž lze usuzovat, že i po obchodu se žalobkyní v září 2017 společnost Alfa Promo disponovala obchodovatelným zbožím a disponibilními finančními prostředky. Žalovaný spojuje ukončení činnosti společnosti Alfa Promo toliko s odběrem zboží žalobkyní. Přitom ale nebere do úvahy, že Tomáš Zach při podání vysvětlení na policii dne 7. 3. 2018 uvedl, že po uskutečnění plnění pro žalobkyni zbylo na provozovně minimálně 50 % zboží v nákupních cenách, tj. dle jeho odhadu za přibližně 4 miliony korun. Prodejna tudíž dle něj nebyla prázdná, nýbrž provozuschopná. Zbytek zboží byl odvezen až dne 13. 9. 2017 Dušanem Boxanem a jeho spolupracovníky (viz strany 3 a 4 úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 7. 3. 2018, č. j. KRPA-409379-18/TČ-2017-001491). Následný odvoz části zboží potvrdil při podání vysvětlení i sám Dušan Boxan, podle něhož sice prodejna nebyla provozuschopná, ale byla poloprázdná. Na přesný objem ani hodnotu zboží, které se svými spolupracovníky odvezl, si nepamatoval. Zároveň vypověděl, že zásoby odváželi třemi osobními vozidly, z nichž dvě se „vícekrát otočila“ (viz strany 4 a 5 úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPA-161801-28/TČ-2018-001491). Dále pak žalobkyně argumentovala peněžními prostředky společnosti Alfa Promo, které byly ještě po provedeném obchodu převáděny ve prospěch společnosti Golf Plus.
43. Žalovaný se s těmito zjištěními hlouběji nevypořádal a trval na tom, že žalobkyně nakoupila takřka veškeré zboží. To ale nekoresponduje se správním spisem. Žalovaný se ani nezabýval možným rozporem mezi výpověďmi Dušana Boxana, který před správcem daně argumentoval likvidací provozovny společnosti Alfa Promo v důsledku jednání žalobkyně, ale v případě vysvětlení u policie již připouštěl, že prodejna nebyla zcela prázdná, a popisoval průběh odvozu zbývajících zboží, kterého nemohlo být tak nepatrné množství, jak tvrdí žalovaný, když bylo postupně odváženo několika automobily. Tvzení žalovaného, že

platby společnosti Golf Plus po uskutečnění obchodu jen dokreslují povahu podvodu, z něhož měli mít užitek oba jednatele, nesvědčí o tom, že společnost Alfa Promo daň nezaplatila za účelem získání daňového zvýhodnění. Jak bylo totiž vícekrát popsáno, Dušan Boxan s uskutečněním obchodu nesouhlasil od samého počátku, což prokazují i jeho kroky (podání trestního oznámení na Jana Kupku, vydání opravného daňového dokladu, snaha odstoupit od smlouvy apod.). Z toho důvodu nepřistoupil ani k úhradě daně. Žalovaný se proto měl řádně vypořádat se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, a v případě potřeby doplnit dokazování. Vzhledem ke zjištěným rozporům za něj tyto nedostatky nyní nemůže napravit soud, protože nebylo namístě, aby prováděl dokazování e-mailovou komunikací ohledně hodnoty zboží, které na prodejně mělo zůstat. Za současného stavu by proto žalovaný neměl žalobkyni vinit z ukončení činnosti společnosti Alfa Promo a z toho, že tato společnost neměla v důsledku provedeného obchodu dostatek prostředků k úhradě DPH.

44. Soud připouští, že ve vztahu k DPH nelze dost dobře existenci daňového podvodu přímo prokázat. Jinými slovy, závěr o podvodu bude zásadně spočívat na kontextuálním hodnocení celé řady indicií, které umožní učinit závěr o podvodném jednání teprve ve svém souhrnu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 9 Afs 249/2019-44, bod 13). Soud je však přesvědčen o tom, že souhrnné hodnocení nesmí mít logické trhliny a musí vést bez důvodných pochybností k jedinému možnému závěru, tedy že o podvodné jednání šlo. Dle soudu nemůže být možná jiná logicky myslitelná a představitelná verze interpretace zjištěných skutečností, která existenci daňového podvodu důvodně zpochybňuje.
45. Podle NSS platí, že „[z]ávěr o tom, že plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. Jen pokud z takové analýzy plyne, že podezřelé skutečnosti nejsou nahodilé, navzájem izolované a dobře vysvětlitelné i jinak než účastí plátce daně na podvodu na DPH, nýbrž naopak propojené a svými souvislostmi a charakterem vzájemného propojení výrazně zesilující podezření a minimalizující pravděpodobnost toho, že plátce daně jednal poctivě, lze uvedený závěr učinit k zákonu č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015 Sb. NSS).
46. Žalobkyně přitom důvod předmětného obchodu přesvědčivě vysvětlila a orgány finanční správy její verzi nevyvrátily. Žalovaným uváděné podezřelé okolnosti jsou podle soudu dobře vysvětlitelné sporem mezi obchodními partnery, jak soud výše odůvodnil. Orgánům finanční správy se nepodařilo vyjevit takovou paletu indicií, které by jednotlivě či v souhrnu vedly k závěru, že motivací a snahou žalobkyně, případně společnosti Alfa Promo, bylo spáchat podvod na dani. Žalobkyně tak nelze přičítat k tíži, že společnost Alfa Promo daň z uskutečnění obchodu neuhradila.
47. Soud v této chvíli nevyslovuje definitivní závěr, že se v projednávaném případě o podvod na DPH za žádných okolností jednat nemohlo. Orgánům finanční správy se nicméně nepodařilo bez důvodných pochybností prokázat, že o daňový podvod šlo. Soud nesdílí obavy žalovaného, že by přijetím verze žalobkyně bylo umožněno páchání daňových podvodů personálně propojenými osobami, které začnou tvrdit obchodní spory. Každý případ je jedinečný a závěry přijaté v této věci nelze bez dalšího generalizovat. Není vyloučeno, aby se o daňový podvod jednalo i na pozadí sporů mezi obchodními partnery. Avšak pro takový závěr musejí orgány finanční správy shromáždit dostatek podkladů a

indicií, které ve svém souhrnu povedou k závěru o cílené snaze získat daňové zvýhodnění. To se však žalovanému ani správci daně nyní nepodařilo.

48. Jelikož soud zjistil, že se orgánům finanční správy nepodařilo prokázat naplnění již první podmínky pro existenci podvodu na DPH, nezabýval se v rozsahu uplatněných žalobních námitek naplněním podmínek zbývajících.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. Vzhledem k tomu, že žaloba jako celek je důvodná, soud napadené rozhodnutí dílem pro nezákonnost a dílem pro rozpor skutkového stavu, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, se správními spisy zrušil (§ 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 věta první s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
50. V dalším řízení se žalovaný, pokud setrvá na svém předpokladu o zasažení obchodního řetězce daňovým podvodem, bude znovu zabývat veškerými skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo. Vezme přitom v úvahu i interpretaci zjištěných skutečností tak, jak ji předkládá žalobkyně. Pokud znovu rozhodne o odepření nároku na odpočet žalobkyni, bude jeho úvaha prosta logických mezer a přesvědčivě vyloží, proč všechny zjištěné skutečnosti při jejich nezaujaté interpretaci vedou k jedinému možnému závěru o zasažení obchodního řetězce daňovým podvodem. Žalovaný se rovněž neopomene zabývat skutečnostmi plynoucími ze správního spisu, které poukazují na to, že společnost Alfa Promo po uskutečnění obchodu se žalobkyní disponovala ještě dalším zbožím o nezanedbatelné hodnotě. Případné rozpory žalovaný odstraní dalším dokazováním, či přinejmenším přesvědčivou úvahou. Žalovaný dále posoudí, do jaké míry měl Jan Kupka vliv na činnost společnosti Alfa Promo po předmětném obchodu. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
51. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí věci, sepsí žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada za DPH ve výši 2 142 Kč, jelikož zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby vykonávající advokacii, která je plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, tak činí 15 342 Kč (3 000 + 12 342). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. srpna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu